

1850-06-11

AFSENDER

P.C. Skovgaard

MODTAGER

Georgia Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:
Brev

Afsendersted:
Møn

Omtalte personer:
Adolph Victor Freund
N. F. S. Grundtvig
N.L. Høyen
Titus Schouw
Georgia Skovgaard
P.C. Skovgaard

Arkivplacering:
Mappe 5 nr. 02

DOKUMENTINDHOLD

P.C. Skovgaard reflekterer over sine fejl, og fortæller, at han vil forbedre sig. På Møn har Grev Raben til Aalholm været på besøg

TRANSSKRIFTION

Mappe 5 nr. 2

Møen d. 11te Juni 1850

Min kjære g! Du kan ikke lide Smøleri, deri har Du Ret, jeg kan heller ikke lide det, det er slemt og gjør megen Fortræd, jeg kan ikke nægte at der findes noget deraf hos mig, Du skal have Tak min velsignede Ven fordi Du revser mig; nu vil jeg dog [ikke] indlade mig paa at forsvare og forklare mig i dette Tilfælde, men tale om andre Ting. Det var et tosset Brev Du fik, jeg haaber da at Du har faaet det, jeg var ganske ilde til mode over hvorledes Du har læst det, jeg husker ikke stort af det, men jeg husker hvorledes jeg var, det er nu Gud ske Lov forbi, min Sjæl har længe været i en sygelig Tilstand, det kom til en Art Udbrud her, men derved blev det mig klart, og jeg har gaaet alvorlig i Rette med mig selv, det var en sand Dyst kan Du troe! Kjære g! I længere Tid, kan Du vist umulig have været rigtig tilfreds med mig, Du har vel ikke tænkt det, men det maa dog vist have været alligevel, jeg ser nu tydelig min Svaghed og Daarlighed, jeg har ladet mig friste af Verdens Tant og Forfængelighed, Haab og Tillid veg efterhaanden fra mig, og begyndte at tage Følelser af den Lykke jeg vidste jeg var i Besiddelse af, med sig, jeg har længe skuffet mig selv ved at tilskrive ydre Ting Skylden, men den sad inden i mig.

Min kjære Ven! Du spørger mig om jeg forstaar Dig, jo jeg gjør, og giver Dig Ret, det gjør godt paa mig at høre Dig udtale det, jeg har det ligesaa, jeg troede de var Feil og vilde tvinge mig, men det lykkedes naturligvis ikke! den 3de Juni tænkte jeg af og til paa Dig og paa Dagen Betydning, men Naturen, som just viste sig i hele sin Skjønhed, havde benægtet mig sin Stemning. Dagen efter var det Regnveir, jeg var da overladt til Betragtninger, jeg kom til

-2-

at tænke paa den Lyksalighed, jeg følte i fjor i de Dage og sammenkjæede den med den nuværende Stemning. Jeg kom til at tænke paa min [?Hang] og det Alvor der var i mig i fjor Foraar og saa paa min nuværende Tilstand, Stuen blev mig for trang jeg gik ud i Regn og Blæst, og maatte græde, jeg har besluttet at være anderledes og bede Gud hjælpe mig. Nu er jeg igjen frimodig og glad, kan Du forstaae mig? hvor jeg kunde ønske i dette Øieblik at tale med Dig, mine Tanker kan ikke slippe igennem Pennen, og

gid jeg kunde høre et Ord af Dig, den velsignede, inderligt elskede Ven! og gid jeg kunde sige Dig og vise Dig, at der igjen er Roe og Kraft i mig. – Veiret har været temmelig ugunstigt, men jeg kan benytte Tiden, og vil det blot blive rigtig deiligt Veir, saa haaber jeg at komme hjem med et godt Udbytte, ellers bliver det maadeligt, jeg har seet adskillige deilige Motiver eller Billeder, men der maa godt Veir dertil, i dette blakkede Solskin seer alting Triviell ud, men jeg bruger det til at undermale i, om Formiddagen arbejde jeg gjerne med Sommerspiret og Maglevandfaldet og om Aftenen inde under Slotsgavlen, hvis Veiret vil tillade det, kunde jeg ogsaa faa Lyst til at male Vitmundsnakke – Der har været Forstyrrelser i Huset, den halvgale Grev Raben til Aalholen har logeret her en Dag og to Nætter, og har holt et forskrækkeligt [?Styr], Da Lejlighederne er smaa og ubequeme, var det umuligt andet end at være i idelig Berøring med ham, naar jeg var hjem. Han havde faaet Lydt til at komme i Lag med mig, mit Ansigt behagede ham, sagde han, han kunde strax see paa mig at jeg var en Original som ham selv. I Aftes trakterede han os alle med Champagne, det var hans Agt, efter hvad man siden fortalte mig, at faae Maleren rigtig lystig, men jeg var desværre kjed af ham, han blev saa "blisset", som han beskyldte sin Tjener for at være, ved denne Lejlighed kom jeg til at bemærke nogen Fiin Følelse hos Bondefamilien. Hvor Viserne ere kan jeg ikke sige, uden de skulde være mellem mine Bøger, som ligge i en Kasse, der nok staaer i Spisekameret, i min sædvanlige Uorden kan jeg dog nogenlunde hitte Rede, men under disse Omstændigheder er det umuligt – Lad Høyen kun le ad mig saa meget han vil. Det er bedre end om han skulde græde over mig, hils ham. Jeg glæder mig til at se Titus og Viktor herovre, men Dig tør jeg ikke engang prøve paa at overtale dertil, for Din Faders Skyld, hvordan har han det? Hvad betyder dog Blomster som staaer mellem Tit: og Vic.? God Nat! kjære g og hils Alle ogsaa hr Lund fra Din egen Ven. P.

Onsdag Morgen den 12. Juni

I dette Øjeblik har jeg modtaget og læst Dit andet deilige Brev, Du kjære, kjære Ven! Du har Ret det Par Ord af Prædiken ramte Sømmet paa Hovedet. Hør, kjære G der har været en anden underlig Tvivl i mig, om det var rigtig af mig af gjøre Dig delagtig i alt hvad der saaledes foregaar inden i mig, i al min Vankelmodighed og Svaghed, vil jeg ikke derved synke noget i Din Agtelse, naar Du i mig, i stedet for en Mand, ser en Pjalt, om det ikke virkelig var mandigere at kæmpe end (lader ikke Grundtvig Palmetale sige, sin Krone skal Manden |Kongen| bære ene, at ikke den skal undertrykke flere end ham). Kjære G. Allerede inden jeg modtog Dit Brev var jeg paa det Rene dermed, min Ven! Du skal have mig som jeg er,

nært Gud, skal Du have mit hele Hjerte, som Du giver mig Dit, jeg vil ikke frygte at synke, jeg vil ikke staae paa en kunstig Høide, ikke sandt, Du vil jo ogsaa hellere have mig saaledes, ikke sandt, Du vil jo aldrig trættes af mig, saalænge jeg selv arbejder med. Gud være lovet! Som har givet mig Dig.
Lev vel min velsignede Ven

at kunde jeg den Lykkelighed jeg søgte i et Dage, og jammen
lykkede det med den uordenlige Pluving, jeg som titel kunde
gaa min Sang, og det Alvor der var i mig i det Døds, og saa
gaa min uordenlige Hjelpe, Alene blev mig for trang, jeg
gik ind i Løgn og Bløst, og maatte gøde, jeg var besejret at
nord endeløst, og beder Gud følge mig, men er jeg igjen
primelig og glad; Saa du forbehold mig? Saa jeg Sunde sigte
i alle Guds at tale med dig, Jammen min Sunde
Saa alle sigte igennem Jammen, og gud jeg Sunde for
at Gud at dig du udfjævnede indtil jeg efter den, og
gud jeg Sunde sigte dig og vilst dig at der igjen er der og
kraft i mig — Menst for uordt kunnelig i mig
flugt, men jeg var besejret Liden, og mit at blot Sunde
rigtig Sunde mig, Saa Sunde jeg at Sunde Sunde
med at godt Sunde, Alene bliver at maatte liget,
jeg var Sunde adskillige Sunde Motivet eller Billeder
men der maatte godt Sunde Sunde, i alle Sunde
Sunde for Alene Sunde ind, men jeg besejret
at til at Sunde; om Sunde Sunde er besejret
jeg Sunde ind Sunde Sunde og Sunde Sunde, og
om Sunde Sunde Sunde Sunde Sunde, Sunde Sunde
mit Sunde at, Sunde jeg og Sunde Sunde at at maatte
Sunde Sunde — Sunde for uordt Sunde Sunde i Sunde,
den Sunde Sunde Sunde Sunde Sunde Sunde Sunde Sunde
en Sunde og 2 Sunde, og Sunde Sunde at Sunde Sunde Sunde,

de Lieligsten er sammen og indbyrdes naar det sammentræffes
med et stort i ildig Berøring med dem naar jeg var
jungen, han fandt snart Lyst til at komme i Læg med
mig, mit Lystigt besøger han sig selv, han ender
stort for mig at jeg var en Original for ham
fjer; i Aften brød han os alle med Champagne,
det var hans Aft, efter hvad man siden fortæller mig,
at han Malen rigtig Lystig, men jeg var dog
lidt af ham, Jule blev han "blisfuld" for han begynder
sin Lære for et stort; med denne Lieligst som
jeg til at bemærke mig sin Solist for Bonden
familie. — For Næsten var jeg ikke jige;
men de stude over imellem min Brødt som ligger i an
Køst der var stant i Byggen, i min fornuftige Nor
den. Der jeg dog nogenlunde jelle Dede, men under det
Penslende er det imidlertid — Lad Højten
den led et mig for mig for vil, det er bedre
med om for stude. godt over mig, Jule sam.
Jeg glæder mig til at se Titus og Victor fremme, men
der var jeg ikke angang over ved et overalt stot, for
den Læst (Påst), hvordan for ham det? Jule begynder dog
Blomsten som stant mellem Tit. og Vig? — God Nat!
Jule g. og liv vil og Jule Alle og for Jule for den egen
Næ

Onsdag den 12de Juni. I Mr. Gribbe's for jeg mandag
og løst det andet sidste Brev, Du Lyve, Gode Mand! Du for det
at jeg end af Gribbe's samte (Dinnet) og jo med. for Gode!
Du for end en anden indelig Tind i mig: om M var rigtigt af mig
at give dig skæg i alt hvad du skalde foregået inden mig, i
at mine Mandelindtjog og Dage, til hvilke jeg ikke skend
fjende noget i de Ager, naar du i mig, især for en Mand
for en fjalt, om M ikke indelig var mandigere at Lønge
om (hede ikke Grindling Palatet) sig, for Dinnet, for Mandelindtjog
om, at ikke den skal indtjogte frem end færd); Gode! allene
inden jeg indtjog det Brev var jeg god M den skend, mi
min Mand! Du skal for mig, som jeg er, nok Gud, for du
for mit fæle Gjeste, som du giver mig det, jeg vil ikke
fjogte at fjende, jeg vil ikke skal god en Løngtjog Gjeste;
ikke færd, du vil jo oppe færd for mig færd, ikke
færd, du vil jo alder fjende af mig, færd, jeg færd
ind, Gud var mig Løst! som for godt mig dig -
Løst! min selvjogte Mand!